

Living the Lotus 2

Buddhism in Everyday Life

2023

VOL. 209

Living the Lotus Vol. 209 (February 2023)

Senior Editor: Keiichi Akagawa
Editor: Sachi Mikawa
Copy Editor: Ketsarin Handa

Living the Lotus is published monthly
By Rishso Kosei-kai International,
Fumon Media Center, 2-7-1 Wada,
Suginami-ku, Tokyo 166-8537, Japan.
TEL: +81-3-5341-1124
FAX: +81-3-5341-1224
Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp

ริชโชโคเซไก คือองค์กรพุทธศาสนาระดับนานาชาติ ซึ่งรวมผู้คนมากมายที่มุ่งมั่นประยุกต์ใช้คำสอนในสังฆกรรมปฐกฐินอันเป็นหนึ่งในพระสูตรที่สำคัญที่สุดของพระพุทธศาสนาในชีวิตประจำวันเพื่อก้าวไปสู่สันติภาพโลก ริชโชโคเซไกก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ.1938 โดยท่านประธานใหญ่นิดเคียว นิวาโนะ (มีชีวิตอยู่ในช่วงปี ค.ศ.1906 ถึง 1999) และท่านรองประธานเมียวโกะ นางทงุมะ (มีชีวิตอยู่ในช่วงปี ค.ศ.1889 ถึง 1957) และในปัจจุบันเหล่าสมาชิกของริชโชโคเซไกมุ่งมั่นที่จะเผยแพร่ธรรมะให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านสันติภาพทั้งในประเทศญี่ปุ่นและต่างประเทศ โดยการประสานความร่วมมือกับผู้คนจากหลากหลายสาขาอาชีพทั่วโลกภายใต้การนำของท่านประธานนิชิโกะ นิวาโนะ หรือประธานท่านปัจจุบัน

ชื่อวารสารฉบับนี้คือ "Living the Lotus - Buddhism in Everyday Life" ชื่อนี้สื่อถึงความหวังของเราทุกคนผู้มุ่งมั่นปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันในโลกที่ไม่สมบูรณ์แบบนี้ เพื่อเพิ่มพูนและสร้างคุณค่าแก่ชีวิตเรา เสมือนดอกบัวอันงดงามที่เบ่งบานในโคลนตม ซึ่งวารสารนี้มีจุดประสงค์ในการช่วยให้ผู้คนทั่วโลกได้น้อมนำเอาธรรมะของพระพุทธศาสนาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างขึ้น

จงคิดว่า “เรื่องของผู้อื่น” เป็น “เรื่องของตน”

ท่านนิชิโกะ นินาโนะ
ประธานองค์การริชโซโคเซไก

ตระหนักใน “ความทะนงตน” และ “ความลำพอง”

ข้าพเจ้าคิดว่าคนส่วนใหญ่คงจะอธิษฐานเหมือน ๆ กันว่า “อยากจะมีชีวิตที่ยืนยาวและสุขภาพแข็งแรง” แต่ว่า ในความจริงพวกเราเมื่ออายุมากขึ้นก็มักจะตื่นตระหนก เศร้าหมอง และหดหู่ไปเสียทุกครั้งที่อยู่ถึง ความแก่ชรา ความเจ็บป่วย หรือการเผชิญหน้ากับความตายของมนุษย์

ท่านอาริวาระ โนะ นาริอิระ นักกวีในสมัยเอโดะ ได้ประพันธ์บทกวีไว้ก่อนเสียชีวิต ซึ่งคร่ำครวญและเสียใจ ต่อความลำพองของตนว่า “หนทางที่ประเดี๋ยวก็นำไปถึง ถึงเคยได้ยินมาเช่นนั้น ก็ไม่คิดว่าวันนี้หรือพรุ่งนี้หรืออก (หมายความว่า ต่อให้เคยได้ยินมาว่า วันหนึ่งจะต้องเดินไปบนถนนแห่งความตาย แต่ก็ไม่เคยคิดว่าเป็น เรื่องของตนเองที่อยู่ใกล้ตัวขนาดนั้น)”

การยอมรับความแก่ชรา โรคภัยหรือความตายว่าเป็นเรื่องของตนเอง ไม่ว่าจะใครก็เป็นเรื่องที่ไม่น่าพึงใจ ทั้งนั้น ซึ่งการที่เรอยากให้เรื่องดังกล่าวเป็นเหมือนเรื่องของผู้อื่นตลอดไป อาจจะเป็นความรู้สึกโดยธรรมชาติ ของมนุษย์ก็ได้ แม้แต่พระศากยมุนีเอง ในพระสูตรเก่าแก่ก็กล่าวไว้ว่า ครั้นวัยหนุ่ม เมื่อพระองค์ทอดพระเนตร เห็นคนแก่ ก็เกิดความรู้สึกไม่น่าดูและไม่พึงพระทัยว่า “แม้ว่าตัวเราเองจะอายุมากขึ้น แต่ความชราเช่นนี้ก็ไม่ คู่ควรกับเรา” เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนเจ็บป่วย ก็ทุกข์ใจว่า “นี่ก็ไม่คู่ควรกับเราเช่นกัน” กระทั่งทอดพระเนตร เห็นคนตาย พระองค์ก็ทุกข์ใจ เวทนาและไม่พึงพระทัย

แต่ว่า การที่พระศากยมุนีทรงคิดเช่นนั้น ก็ทำให้พระองค์ทรงพิจารณาเห็นถึง “ความลำพอง” ที่มีต่อความ อ่อนวัย ความแข็งแรง และชีวิตที่ได้รับมา ซึ่งก็มีพุทธพจน์กล่าวถึง “ความลำพองสามประการ” เป็นคำสอนที่มี อยู่ในพระสูตร เป็นวลีที่อธิบายถึงตอนที่พระองค์ทรงย้อนมอง “ความทะนงและความลำพอง” ของตนเอง และ ตระหนักถึงความเข้าใจผิดที่มีต่อความรู้สึกรังเกียจการแก่เจ็บตายอย่างไรประโยชน์ ทะนงใน “ความเยาว์วัย” เคยชินกับ “ความแข็งแรง และคิดว่า “การมีชีวิต” เป็นเรื่องธรรมดาที่ไม่พิเศษ โดยไม่สนใจที่จะเรียนรู้ ความหมายทั้งหมดของมันจริง ๆ

ตอนเป็นวัยรุ่นอาจเคยมีคนพูดว่าใจเรารวด ใจเรารวด ใจเรารวด ก็ไม่เป็นไรหรอก ไซ้ว่าเราจะใช้ชีวิตได้ตามอำเภอใจ เพียงเพราะว่าชีวิตเป็นของเราเสียเมื่อไหร่ พระพุทธเจ้าศากยมุนีทรงสั่งสอนว่า ชีวิตที่ได้รับมาจากทวยเทพ

และพระพุทธเจ้า รวมถึงธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ที่มีอยู่อย่างจำกัด การตระหนักถึงพระคุณและความมหัศจรรย์นั้นโดยไว และใช้ชีวิตที่ได้รับมาอย่างเต็มที่อยู่เสมออันนับว่าเป็นเรื่องที่สำคัญ

จงมีชีวิตที่สุขภาพดีอย่างแท้จริง

ท่านอาริวาระ โนะ นาริฮิระ นักกวีที่ข้าพเจ้าอ้างถึงข้างต้น เสียชีวิตเมื่อตอนอายุประมาณห้าสิบห้าปี ข้าพเจ้าในช่วงวัยนั้นจะเรียกว่าเป็นวัย “Let’s go-go (go พ้องเสียงกับเลขห้าในภาษาญี่ปุ่น อ่านว่า “โกะ” สื่อถึงอายุห้าสิบห้า ออกเสียงว่า โกะจูโกะ)” ฉะนั้นพอมาลองคิดดูตอนนี้แล้ว ข้าพเจ้าเองก็เคยมี “ความล้าพอง” ภูมิใจที่ตัวเองแข็งแรงเหมือนกัน แต่ในช่วงหลัง ๆ นี้ เพียงแค่การเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อออกไปทำธุระข้างนอก อย่างเดียวก็ใช้เวลามากกว่าที่คิด ทำให้ตระหนักถึงความแก่ชรา เช่น “นึกไม่ถึงว่าเรื่องแบบนี้จะเกิดกับตัวเอง” อีกทั้งต้องประสบวันเวลาที่สภาพร่างกายไม่ค่อยดีอยู่เรื่อย ๆ เช่น ความรู้สึกปวดเอว เป็นต้น ด้วยเหตุนี้จึงเกิดความเข้าใจขึ้นมาอย่างลึกซึ้งต่อความรู้สึกขอบคุณที่สามารถดำเนินชีวิตมาได้อย่างแข็งแรง นอกจากนี้ แม้ข้าพเจ้าจะเคยเฝ้ามองดูอย่างใกล้ชิดและเห็นท่านประธานใหญ่ร่างกายทรุดโทรมลงทีละน้อย และคลั่งคล้ายคลั่งคลาว่าเมื่อก่อนข้าพเจ้าก็เคยคิดว่า “สักวันตัวเองจะต้องแก่ชราด้วยเหมือนกัน” แต่ความจริงแล้วก็เพิ่งจะมาเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า การแก่เจ็บตายเป็นปัญหาของตนก็เมื่อตอนที่อายุมากขึ้นจริง ๆ นี้เอง

ว่ากันว่าคนเราจะเข้าใจความรู้สึกของคนอื่น โดยเฉพาะเข้าใจความเศร้าหรือความทุกข์ของผู้อื่นได้ดี ก็ต่อเมื่อตนเองมีประสบการณ์นั้น แม้ว่านี่จะหมายถึงการเติบโตของมนุษย์ แต่ข้าพเจ้าถือเป็นหนทางที่ได้ขยับเข้าไปใกล้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ฉะนั้น การตระหนักถึงการมีชีวิตและความรู้สึกขอบคุณต่อชีวิตโดยไว จึงเป็นสิ่งสำคัญ

กล่าวกันว่า พระพุทธเจ้าศากยमुณีทรงแสดงพระสัจธรรมอย่างเฉียบแหลมต่อพระอานนท์ที่ร้องไห้อย่างขมขื่นต่อการเสด็จดับขันธของพระอาจารย์ว่า “อานนท์เอ๋ย อย่าร้องไปเลย สิ่งใดมีเกิด ก็ย่อมมีดับอย่างแน่นอน” อย่างไรก็ตามในการเรียนรู้ความจริงของชีวิต พวกเราอาจจะเข้าใจได้ง่ายขึ้นด้วยวิธีที่ชัดเจนขึ้นใหม่ เช่น “เมื่อเกิดมาแล้ว ก็ต้องตายเหมือนกันหมด ไม่ว่าจะเป็พระพุทธเจ้า ธรรมะ แมว หรือทัฟพี (โดย พระอิคคิว พระนิกายเซน)” ไม่ว่าจะเกิดหรือตายก็ควรยอมรับว่าชีวิตเช่นนี้เป็นของตัวเอง และควรใช้ชีวิตในแต่ละวันด้วยความรู้สึกขอบคุณและปีติ...เนื่องในโอกาสวันปรีณิพพานที่กำลังจะมาถึงในเดือนนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าสำหรับมนุษย์เราที่ ต้องการมีสุขภาพที่ดีนั้น ไม่ว่าจะมียายุยาวหรือสั้น เดือนนี้ก็เป็อีกครั้งที่ควรร่วมยินดีกับชีวิตที่เรียกได้ว่า มีสุขภาพดีอย่างแท้จริง

(จาก “โคเซ” ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ 2023)

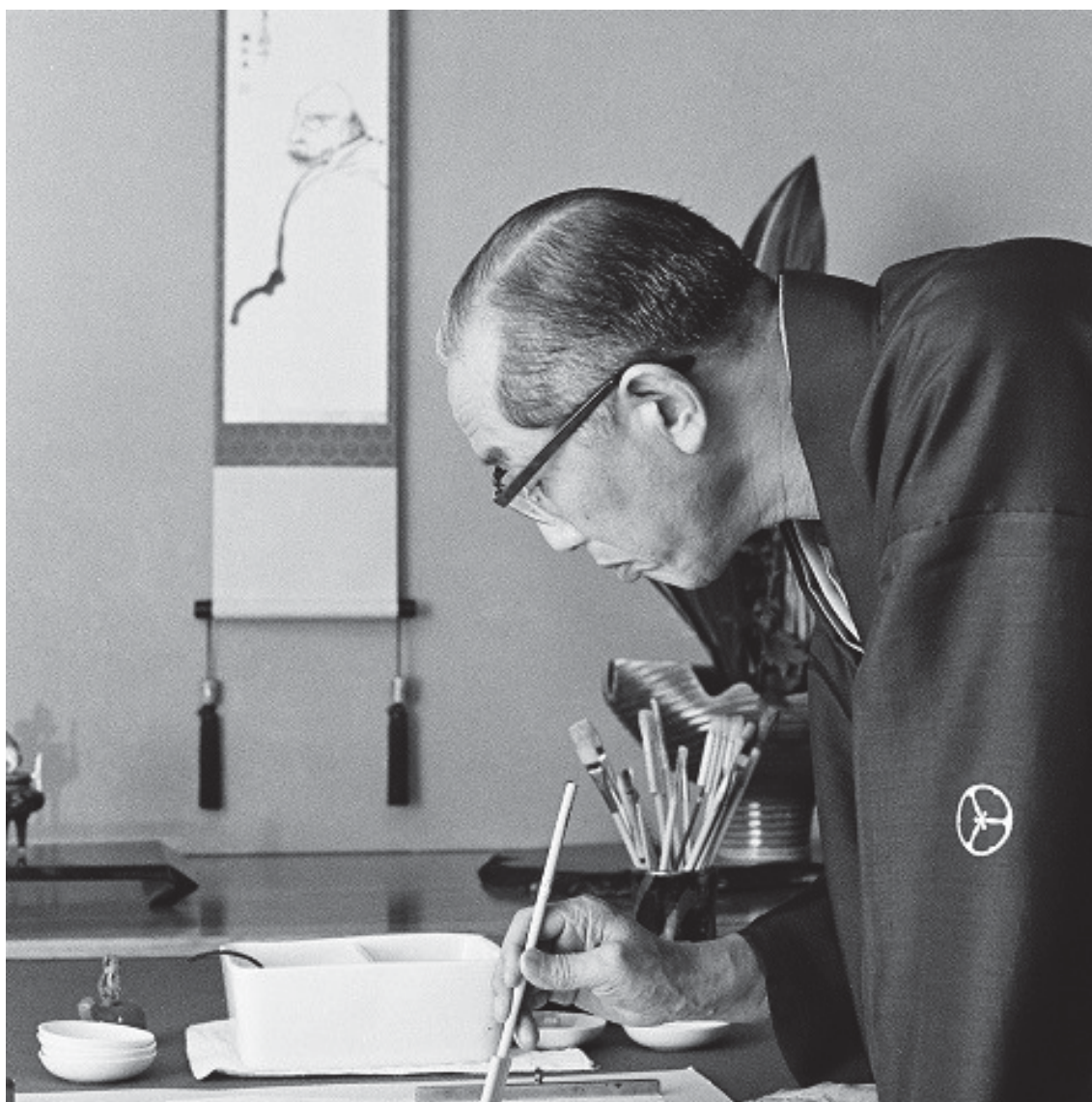

ใช้ชีวิตด้วยความปรารถนา

ตั้งปฏิญาณและลงมือปฏิบัติ

ท่านประธานใหญ่ญิกเคียว นิวาโนะ
ประธานผู้ก่อตั้งองค์กรริชโซโคเซไก

ข้าพเจ้าเกิดในครอบครัวเกษตรกรของจังหวัดนิงาตะ เนื่องจากข้าพเจ้าเป็นลูกชายคนรองในบรรดาพี่น้อง 6 คน พี่ชายคนโตจึงรับสืบทอดตระกูลของเรา ส่วนข้าพเจ้าได้เดินทางเข้าสู่เมืองโตเกียวและหางานทำตอนอายุ 16 ในตอนนั้น ขณะที่นั่งรถไฟเที่ยวกลางคืน ข้าพเจ้าตั้งปฏิญาณขึ้นมา 6 ข้อ และย้ำเตือนให้ตัวเองได้ฟัง

3 ข้อแรกนั้นก็คือ “ต่อจากนี้ไปจะไม่โกหกเป็นอันขาด” “จะทำงานอย่างสุดกำลัง” และ “จะทำความดีที่ผู้อื่นรังเกียจด้วยความสมัครใจ”

และอีก 3 ข้อหลังคือ “การไม่ทะเลาะเบาะแว้งกับผู้อื่น แม้ว่าจะเผชิญกับช่วงเวลาที่ย่ำแย่เพียงใดก็ตาม ก็จะอดทนอดกลั้นและคิดว่าเป็นสิ่งที่เทพและพระพุทธเจ้าเห็นสมควร” “ตอนทำงาน จะตั้งใจทำไม่ว่าจะเป็นในที่ที่มีคนเห็นหรือที่ลับตาคนก็ตาม” และ “เมื่อรับงานมาแล้วจะตั้งใจทำอย่างดีที่สุด แม้ว่าจะงานนั้นจะเป็นงานที่น่าเบื่อหน่ายแค่ไหนก็ตาม”

นอกจากนี้ คุณปู่กับคุณพ่อก็เคยพร่ำสอนข้าพเจ้าแทบจะทุกวันอีกด้วยว่า “ต้องทำสิ่งที่ถูกต้อง” “ห้ามหลอกลวงผู้อื่น” “จงเป็นคนที่ทำประโยชน์ให้กับสังคม” และ “ตื่นแต่เช้า ทำมาหากินจนมีดีค่า” เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงสลักคำสอนเหล่านี้ไว้ในใจและเดินทางเข้าสู่เมืองโตเกียว

เป็นเพราะข้าพเจ้ารักษาคำปฏิญาณนั้นอย่างเคร่งครัดและปฏิบัติจริงโดยไม่เกี่ยงงอนว่าลำบาก นายจ้างในที่ทำงานจึงเอ่ยปากชมข้าพเจ้าว่า “คนหนุ่มสาวที่ซื่อตรงและขยันทำงานอย่างนายนั้นช่างหายากเสียจริง” และข้าพเจ้าก็ได้รับความไว้วางใจจากนายจ้างอย่างมากอีกด้วย

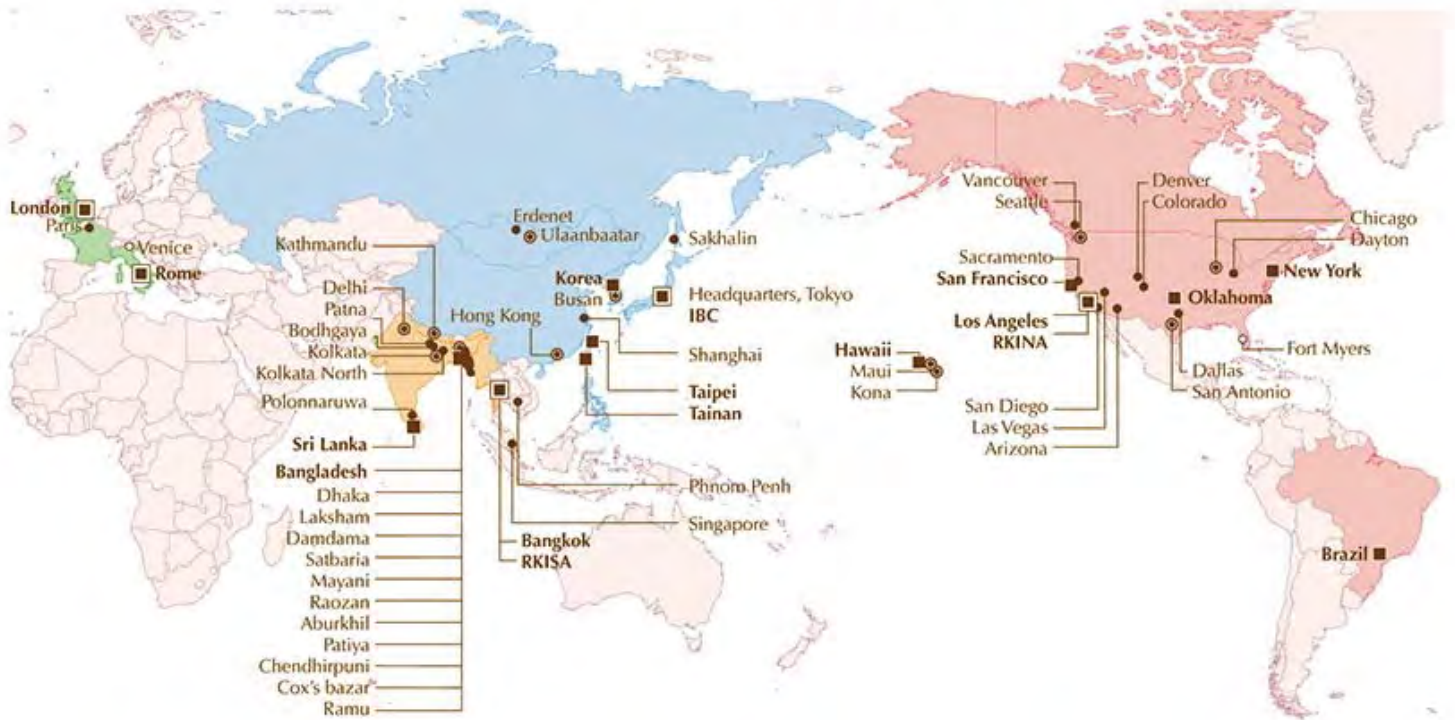

Rissho Kosei-kai International

Make Every Encounter Matter

A Global Buddhist Movement

Information about local Dharma centers

facebook

twitter

วารสาร Living the Lotus ยินดีรับฟังความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะจากผู้อ่านทุกท่าน กรุณาติดต่อที่อีเมลด้านล่างนี้
E-mail: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp